

Sygn. akt **IV Ka 748/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Dominika Robacka

przy udziale Zbigniewa Gęsińskiego - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu

po rozpoznaniu dnia 23 września 2022 r.

sprawy **P. S. (1) s. Z. i K. ur. (...) w I.**

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 27 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 578/21

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 120,00 (sto dwadzieścia) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 748/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu i z dnia 27.06.2022 r., sygn. II K 578/21	
<i>1.2. Podmiot wnoszący apelację</i>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>	
<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>	

<p># na korzyść</p> <p># na niekorzyść</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="351 203 454 331"># w całości</td> <td data-bbox="454 203 558 331"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="351 331 454 1088"># w części</td> <td data-bbox="454 331 558 1088"> <table border="1"> <tr> <td data-bbox="462 344 502 510"># co do winy</td> <td data-bbox="502 344 550 510"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 510 502 676"># co do kary</td> <td data-bbox="502 510 550 676"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 676 502 1077"># co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</td> <td data-bbox="502 676 550 1077"></td> </tr> </table> </td> </tr> </table>	# w całości		# w części	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="462 344 502 510"># co do winy</td> <td data-bbox="502 344 550 510"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 510 502 676"># co do kary</td> <td data-bbox="502 510 550 676"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 676 502 1077"># co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</td> <td data-bbox="502 676 550 1077"></td> </tr> </table>	# co do winy		# co do kary		# co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
# w całości												
# w części	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="462 344 502 510"># co do winy</td> <td data-bbox="502 344 550 510"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 510 502 676"># co do kary</td> <td data-bbox="502 510 550 676"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="462 676 502 1077"># co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</td> <td data-bbox="502 676 550 1077"></td> </tr> </table>	# co do winy		# co do kary		# co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia						
# co do winy												
# co do kary												
# co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia												
<p>1.3.2.</p> <p>Podniesione zarzuty</p>												
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>												
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>											
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w</p>											

	<p>innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
1. 2.	1. Obrazy przepisów postępowania, które mogło mieć	2. # częściowo zasadny	

wpływ #
na niezasadne
treść
wyroku
a
mianowicie
art.410
kpk i
art. 7
kpk
przez
dokonanie
dowolnej
oceny
dowodów:

a.
zeznań
pokrzywdzonego
R. K.
złożonych
w
postępowaniu
przygotowawczym
12
maja
2020
roku i
na
rozprawie
w
zakresie
wskazania
osk.
P. S.
jako
sprawcy
pobicia,
które
są
sprzeczne
z
zeznaniem
złożonymi
zaraz
po
zdarzeniu
13
lutego
2019

roku ,
co
doprowadziło
do
skazania
oskarżonego,

b.
uznanie
za
niewiarygodne
zeznań
K. R.,
M. S.
które
były
zbieżne
z
zeznaniem
pokrzywdzonego
i K.
O.,
które
Sąd
uznał
za
wiarygodne,
a
także
nie
wzięcie
pod
uwagę
konfliktu
między
M. S.,
K. R.
a
pokrzywdzonym,
co
doprowadziło
do
wydania
wyroku
skazującego,

c.
uznanie
za
wiarygodne

zeznań
G. D.
i
oparcie
skazania
wyłącznie
na
pomówieniach
gdyż
istnieje
prawdopodobieństwo
że
pokrzywdzony
z
prowadzącym
postępowanie
się
znają
prywatnie,
z
uwagi
na
istniejący
między
M. S.
konflikt
mieli
interes
obciążania
P. S.,
co
doprowadziło
do
wydania
wyroku
skazującego,

d. art.
173 §
1
k.p.k.,
przez
uznanie
za
prawidłowe
przez
organa
ścigania
okazania
celem

rozpoznanie
oskarżonego
które
zawierało
jednoznaczne
sugestie
co do
sprawcy
czynu,
co
spowodowało
że P.
S.
został
uznany
za
winnego
popelnienia
przestępstwa,

e. art.
201
kpk
przez
zaniechanie
uzupełniającego
przesłuchania
biegłego
J. Ż.
w
celu
wyjaśnienia
wątpliwości
wynikających
z
opinii
w
zakresie
powstałego
uszczerbku
na
zdrowiu
oraz
narażenia
na
uszczerbek
przekraczający
7 dni ,
co
spowodowało

że P.
S.
został
uznany
za
winnego
popelnienia
przestępstwa
z art.
158 §
1 kk,
f. art.
167
kpk
przez
nieprzeprowadzenie
dowodu
z
przesłuchania
w
charakterze
świadka
rzekomo
istniejącego
informatora
o
którym
wspomniał
G. D.
i
oparcia
skazania
wyłącznie
na
pomówieniach
nie
mających
poparcia
w
zebranych
dowodach,
co
doprowadziło
do
skazania
oskarżonego,

2.
błędu
w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych
za
podstawę
orzeczenia
przez
nieustalenie
jakie
istniało
prawdopodobieństwo
narażenia
pokrzywdzonego
na
wystąpienie
skutku
opisanego
w art.
157 §
1 kk ,
gdyż
opinia
biegłego
nie
wskazuje
kategorycznie
że do
takiego
narażenia
doszło,
co
spowodowało
uznanie,
że
zarzucany
czyn
oskarżonemu
wyczerpuje
znamiona
przestępstwa
pobicia.

Zwięźle
o
powodach
uznania

zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Ad.

1-2.

**Zarzuty
niezasadne.**

Zgodnie
z
utrwalonym
od lat
poglądem,
wyrażanym
tak w
doktrynie
jak
też w
judykaturze,
że
ustalenia
faktyczne
dokonane
przez
Sąd
meriti
w
toku
rozprawy
głównej
mogą
być
skutecznie
zakwestionowane,
a ich
poprawność
zdyskwalifikowana,
wtedy
dopiero,
gdyby
w
procedurze
dochodzenia
do
nich

Sąd
uchylił
dyrektywom
art. 7
k.p.k.,
pomiął
istotne
w
sprawie
dowody
lub
oparł
się na
dowodach
na
rozprawie
nieujawnionych,
sporządził
uzasadnienie
niezrozumiałe,
nadmiernie
lapidarne,
wewnętrznie
sprzeczne
bądź
sprzeczne
z
regułami
logicznego
rozumowania,
wyłączające
możliwość
merytorycznej
oceny
kontrolno-
odwoławczej.

Skarżący,
wyrażając
własną
odmienną
oceną
dowodów
i
wyprowadzając
własne
wnioski
w
tym
zakresie

nie
wykazał
w
wiarygodny
i
przekonywający
sposób,
aby
ocena
dowodów
dokonana
przez
Sąd
meriti
nosiła
cechy
dowolności
(wykraczając
tym
samym
poza
granice
ocen
swobodnych
zakreślone
dyrektywami
art. 7
k.p.k.). Tego
rodzaju
uchybień
jakie
obrońca
podnosił
w
związku
z
oceną
czynu
zarzucanego
oskarżonemu,
aby
rodziły
one
wątpliwości
co do
merytorycznej
trafności
zaskarżonego
wyroku
w

tym
zakresie,
Sąd
Okręgowy
w
niniejszej
sprawie
jednak
nie
stwierdził.
Rzecz
w
tym,
że dla
skuteczności
zarzutu
tego
rodzaju
(ukierunkowanego
na
kwestionowanie
oceny
dowodów)
nie
wystarczy
wysłowienie
własnego
stanowiska,
odmiennego
od
ustaleń
Sądu
meriti.
Konieczne
jest
natomiast
wykazanie
w
oparciu
o
dowody
i ich
wnikliwą
ocenę,
że
ustalenia
te są
błędne,
wskazanie
możliwych

przyczyn
powstałych
błędów
i
wszechstronne
uargumentowanie
własnego
odmiennego
stanowiska.

Sąd
Okręgowy
stwierdził,
że
obrońca
tego
rodzaju
argumentacji
i na
takim
poziomie
jej
przekonywalności,
nie
przedstawił.
Wbrew
jego
twierdzeniom,
analiza
zebranego
w
sprawie
materiału
dowodowego
pozwala
w
pełni
na
podzielenie
przekonania
Sądu
meriti
o
tym,
iż
oskarżony
swoim
zachowaniem
zrealizował
znamiona

zarzucanego
mu
czynu.
Niedostatecznie
pogłębiona
argumentacja
skarżącego
całkowicie
traci
swą
przekonywalność
w
konfrontacji
ze
zgromadzonymi
w
sprawie
dowodami
w
postaci
wiarygodnych
zeznań
świadków
zwłaszcza
(pokrzywdzonego)
których
łączna
synteza
w
pełni
oddaje
całokształt
okoliczności
zdarzeń
będących
przedmiotem
oceny
i
która
bez
wątpienia
pozwalała
Sądowi
pierwszej
instancji
na
przyjęcie
prawidłowych
ustaleń
w

zakresie,
które
włączone
zostały
do
podstawy
faktycznej
zaskarżonego
wyroku.

Apelacja
obrońcy
nie
dostarcza
dostatecznych
argumentów
mogących
przemawiać
za
zasadnością
jej
uwzględnienia,
a co
za
tym
idzie,
uzasadnić
możliwość
odmiennego
rozstrzygnięcia
w
niniejszej
sprawie,
ów
środek
odwoławczy
zawiera
jedynie
odmienną,
jednostronną
ocenę
materiału
dowodowego,
a
podniesione
w
nim
argumenty
mają
charakter

stricte
polemiczny
a w
szczególności
abstrahują
od
treści
zebranych
dowodów.

Analiza
treści
sformułowanego
przez
skarżącego
zarzutu
oraz
jego
uzasadnienia
prowadzi
do
wniosku,
że
skarżący
błędnie
rozstrzygnięcia
sądu
upatruje
przede
wszystkim
w
nieuprawnionym
- jego
zdaniem
-
oparciu
wyroku
na
zeznaniach
pokrzywdzonego
R. K..

Tymczasem
Sąd
Rejonowy
dokonując
oceny
zebranego
w
sprawie

materiału
dowodowego
w tej
części
rozważył
szczegółowo
i
wszechstronnie
w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
zeznania
wszystkich
świadków
oraz
wyjaśnienia
oskarżonego.
Wskazał
którym
i
dlaczego
dał
wiarę
oraz
którym
zeznanom
i
wyjaśnieniom
nie
dał
wiary,
przedstawiając
motywy
swoich
ocen.

Zdaniem
Sądu
Okręgowego
ocena
dowodów
poczyniona
przez
sąd I
instancji
jest
bezstronna,
pełna
i

wolna
od
błędów
faktycznych
czy
logicznych
oraz
zgodna
z
zasadami
wiedzy
i
doświadczenia
życiowego,
natomiast
próby
jej
podważenia
przez
skarżącego
są
niczym
innym
jak
zwykłą
polemiką
ze
swobodną
oceną
dowodów.

Niezasadnie
powołuje
się
też
obrońca
na
naruszenie
przez
Sąd I
instancji
art.410
kpk.
Zgodnie
z tym
przepisem
podstawę
wyroku
stanowiąc
może

tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych
w
toku
rozprawy
głównej.
Oznacza
to, że
sąd
wydając
wyrok
nie
może
opierać
się na
tym
co nie
zostało
ujawnione
na
rozprawie,
jak
również
i to,
że
wyroku
nie
wolno
wydawać
na
podstawie
części
ujawnionego
materiału
dowodowego,
a
musi
on
być
wynikiem
analizy
całokształtu
ujawnionych
okoliczności,
a
więc i
tych,
które

teżę
aktu
oskarżenia
potwierdzają,
jak i
tych,
które
ją
podważają.

O
naruszeniu
tego
przepisu
może
być
zatem
mowa
jedynie
wtedy,
gdy
sąd
orzekający
pominie
jakąś
okoliczność
ujawnioną
w
toku
rozprawy
lub
oprze
ustalenia
faktyczne
na
okoliczności
w
toku
rozprawy
nie
ujawnionej
(por.
wyrok
Sądu
Najwyższego
z 9
kwietnia
1997r,
IV
KKN

103/96
Prok.
i Pr.
1997/10/12).

Jak
wynika
z
uzasadnienia
zaskarżonego
,przedmiotu
rozważań
Sądu
I
instancji
były
wszystkie
dowody
przeprowadzone
i
ujawnione
w
toku
przewodu
sądowego,
oceniane
z taką
samą
i
starannością.
Skoro
więc
Sąd I
instancji
oparł
swe
rozstrzygnięcie
na
analizie
całości
ujawnionych
okoliczności
i
przeprowadzonych
dowodów
nie
można
skutecznie
stawić
mu

zarzut
naruszenia
art.410
kpk.
Dokonanie
zaś
takiej
czy
innej
oceny
dowodu
przeprowadzonego
lub
ujawnionego
na
rozprawie
nie
stanowi
naruszenia
art.410
kpk,
co
jednoznacznie
stwierdził
Sąd
Najwyższy
w
postanowieniu
z 19
czerwca
2002r
V
KKN
34/01
(vide:
Lex
53912;
por.
też
R.A.
Stefański,
Komentarz
do
art.410
kodeksu
postępowania
karnego).

Zasada
określona

w
art.410
kpk
obowiązuje
także
strony
procesowe,
które
przedstawiając
własne
stanowisko
nie
mogą
opierać
go na
fragmentarycznej
ocenie
dowodów
z
pominięciem
tego
wszystkiego,
co
może
prowadzić
do
innych
wniosków
(por.
wyroki
Sądu
Najwyższego
z 30
lipca
1979r,
III
KR
196/79
OSNPG
1980/3/43
i z 5
listopada
1997r
V
KKN
62/97
Prok.
i Pr.
1998/2/13).
Tymczasem

skarżący
zupełnie
pomija
w
swoim
środku
odwoławczym
wszystkie
te
dowody,
które
nie
odpowiadają
interesom
procesowym
oskarżonego,
jak
zeznania
pokrzywdzonego,
eksponując
okoliczności
nie
mające
żadnego
oparcia
w
dowodach
w
sprawie
(np.
rzekoma
znajomość
R. K.
z G.
D.) o
czym
w
dalszej
części
uzasadnienia.

Sąd
odwoławczy
nie
podziela
twierdzeń
apelującego,
jakoby
świadek
R. K.

miał
 interes
 w
 tym,
 aby w
 sposób,
 który
 nie
 odpowiada
 prawdzie,
 przedstawić
 stan
 faktyczny.

Oceniając
 zeznania
 tego
 świadka
 trzeba
 podkreślić
 brak
 jakiegokolwiek
 tendencyjności
 czy
 złośliwości
 w
 jego
 relacjach.
 Chcąc
 zatem
 zdyskwalifikować
 ten
 dowód,
 należałoby
 przyjąć,
 że w
 toku
 całego
 postępowania
 świadczył
 w złej
 wierze,
 że
 zdecydował
 się
 fałszywie
 oskarżać
 – to
 znaczy
 umyślnie

i
nieprawdziwie
-
niewinnego
człowieka.
Brakuje
jednak
jakichkolwiek
danych,
które
czyniłyby
tę
czysto
teoretyczną
tezę
choćby
w
niewielkim
stopniu
prawdopodobną.
Podkreślić
należy,
że
pokrzywdzony
na
okazanych
zdjęciach
rozpoznał
oskarżonego
na
„500
procent”
a
podczas
konfrontacji
z
oskarżonym
„ na
100
procent”.

Nadto
merytoryczna
ocena
dowodów
w
myśl
obowiązujących
przepisów
procesu

karnego,
należy
do
sądu
orzekającego,
który
zachowuje
bezpośredni
kontakt
z
przesłuchiwanymi
osobami.
Lektura
protokołów
przesłuchania
zawierających
zazwyczaj
treść
wystylizowaną
przez
protokolant
z
istoty
rzeczy
pełną
ocenę
ogranicza.
Spostrzeżenia
i
wrażenia
wynikające
z
bezpośredniego
kontaktu
z
osobą
przesłuchiwaną,
umożliwiające
ocenę
poziomu
intelektualnego
przesłuchiwanej
osoby,
jej
stanu
emocjonalnego
w
czasie
wypowiedzenia
się, a

także
jej
zachowania
się i
sposobu
formułowania
wypowiedzi,
nie są
obojętne
dla
kształtowania
poglądu
o
wiarygodności
przedstawionej
relacji.

Finalnie
nie
ma
podstaw
do
kwestionowania
zeznań
pokrzywdzonego.

Co do
pozostałych
kwestii
zawartych
w
apelacji:

- fakt,
że
pokrzywdzony
wskazał
oskarżonego
jako
sprawcę
dopiero
po
kilkunastu
miesiącach
nie
wskazuje
na
jego
interesowność
i chęć

jego
bezpodstawnego
obciążenia;
gdyby
chciał
go
bezzasadnie
obciążyć,
nic
nie
stało
na
przeszkodzie
wskazać
go
zaraz
po
zdarzeniu,
skoro
rzekomy
konflikt
rodzinny
już
wtedy
istniał;
tymczasem
wskazał
go po
skojarzeniu
na
fotografii
na
profilu
społecznościowym
i
następnie
formalnie
podczas
okazania
wizerunku;
- z
powyższego
powodu
bez
istotnego
znaczenia
dla
rozstrzygnięcia
było

istnienie
konfliktu
między
M. S.
i K.
R. a
pokrzywdzonym,
co w
ocenie
obrońcy
miało
wpływ
na
treść
ich
zeznań;

- nie
ma
żadnego
dowodu
(ani
nawet
śladu
dowodu),
„który
wskazywałby
na
prawdopodobieństwo
że
pokrzywdzony
z
prowadzącym
postępowanie
się
znają
prywatnie
a w
konsekwencji
z
uwagi
na
istniejący
między
M. S.
konflikt
mieli
interes
obciążania
P. S.”;

po
pierwsze
dowodem
na
powyższe
ma
być
wg
obrońcy
fakt
że „są
w
podobnym
wieku
i
pochodzą
z tej
samej
niewielkiej
miejscowości”
co
samo
w
sobie
niewiele
znaczy
a
nadto
nawet
gdyby
tak
było
obrońca
poza
głosłowną
supozycją,
nie
wskazał
żadnego
realnego
powodu,
dla
którego
mieliby
obciążać
niewinnego
człowieka;
-
podnoszenie

przez
obrońcę
argumentu,
że
„oskarżony
skazany
został
wyłącznie
na
podstawie
„pomówień”
R. K.
nie
mających
poparcia
w
zebranych
dowodach”,
dowodzi
niezrozumienia
tej
instytucji;
w
znaczeniu
procesowym
bowiem
obciążające
zeznania
świadka
pokrzywdzonego
nie są
pomówieniem”;
jest
natomiast
oczywistością,
że jak
w
realiach
niniejszej
sprawy,
gdy
pobicie
miało
miejsce
w
ustronnym
miejscu,
nie
było
osób

postronnych,
to
zeznania
pokrzywdzonego
są
kluczowym,
wręcz
jedynym
dowodem
winy
sprawcy
i od
jego
oceny
zależy
treść
rozstrzygnięcia;

- nie
jest
zasadny
zarzut
„nieprzeprowadzenie
dowodu
z
przesłuchania
w
charakterze
świadka
rzekomo
istniejącego
informatora,
o
którym
wspomniał
G. D.
oraz
uzupełniająco
biegłego
J. Ż.”;
po
pierwsze
oskarżony
biorąc
udział
w
rozprawach
przed
Sądem
Rejonowym

nie
dostrzegł
takiej
potrzeby,
nie
wnioskował
o
przeprowadzenie
tych
dowodów
i
trudno
obecnie
uznać
za
zasadny
zarzut
obrońcy
o
zaniechaniu
z
urzędu
przez
sąd
przeprowadzenia
tych
dowodów,
skoro
takiej
potrzeby
nie
widział
wcześniej.
Tym
niemniej
stwierdzić
należy,
że
wprawdzie
sąd
orzekający
ma
obowiązek
dochodzenia
do
prawdy
obiektywnej
również
w
sytuacji,

gdy
strony
nie
wnioskują
o
przeprowadzenie
nowych
dowodów,
ale
dopiero
wówczas,
gdy
dokonując
oceny
dowodów,
uzna,
że
materiał
dowodowy
jest
niepełny
i
nasuwa
wątpliwości,
co do
stanu
faktycznego
sprawy,
więc
powinien
być
uzupełniony.
Sąd I
instancji
uznał,
że
materiał
dowodowy
w
tym
konkretnym
zakresie
jest
pełen
a
„Sąd
zobowiązany
jest
do
przeprowadzenia

z
urzędu
dowodów
tylko
w
takim
zakresie,
w
jakim
jest to
niezbędne
dla
wyjaśnienia
wszystkich
istotnych
okoliczności
sprawy.
Innymi
słowy
w
jakim
jest to
niezbędne
dla
prawidłowego
(~~wyrok~~owania”
SN
2003-05-28
OSNwSK
2003/1/1136).
Tymczasem
zasadnicze
wątpliwości
budzi
przydatność
dowodu
w
postaci
zeznań
„informatora
o
którym
wspomniał
G. D.”
dla
rozstrzygnięcia,
gdyż
kto i
w jaki
sposób

wstępnie
wytypował
oskarżonego
jako
sprawcę
pobicia
R. K.
jest
wtórny
wobec
jednoznacznych
zeznań
oskarżonego,
który
też na
okazanych
zdjęciach
rozpoznał
oskarżonego
na
„500
procent”
a
podczas
konfrontacji
z nim
„ na
100
procent”;
z
kolei
nie
budzi
żadnych
wątpliwości
przyjęta
przez
sąd
kwalifikacja
prawna
czynu
oskarżonego;
w tej
materii
w
pełni
przekonuje
argumentacja
Sądu
zawarta

na
stronie
3
uzasadnienia
i Sąd
Okręgowy
na
nią
się
powołuje;
w
odpowiedzi
zaś
na
argumentację
obrońcy
stwierdzić
należy,
że
opinia
biegłego
jest
jednoznaczna
a jej
uzasadnienie
wprost
wskazuje
powody
dla
których
biegły
uznał,
że w
niniejszej
sprawie
pokrzywdzony
narażony
był na
wystąpienie
następstw
z art.
156 §
1 kk
i art.
157 §
1 kk;
nadto
tylko
na
marginesie

należy
zauważyć,
że w
praktyce
zawsze
gdy
silni i
młodzi
mężczyźni
biją
pięściami
w
twarz
innego
człowieka
a
zwłaszcza
gdy
kopią
go w
twarz
oczywistością
jest
owo
narażenie,
o
którym
mowa
w art.
158 §
1 kk;

- nie
jest
zasadne
twierdzenie
obrońcy
jakoby
„okazanie
wizerunku
zawierało
jednoznaczne
sugestie
co do
sprawcy
czynu”
skoro
wszystkie
osoby
okazywane

były
młode
(ok
20-30
lat),
wbrew
zarzutowi
ogolone
(choć
oskarżony
mimo
to
miał
ciemniejszy
odcień
skóry
twarzy),
wszyscy
mieli
podobne
koszulki,
choć
w
innych
kolorach
powyższe
jest
praktycznie
bez
znaczenia
w
sytuacji
okazania
wizerunku
a nie
całych
postaci,
gdzie
strój
widoczny
jest
tylko
we
fragmencie).

Wniosek

o #
zmianę zasadny
zaskarżonego
wyroku #
i częściowo
uniewinnienie zasadny
oskarżonego #
ewentualnie
o niezasadne
uchylenie
zaskarżonego
wyroku
przekazanie
sprawy
Sądowi
Rejonowemu
do
ponownego
rozpoznania.

Zwięźle
o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny.

Brak
jest
podstaw
do
skutecznego
postawienia
Sądowi
zarzutu
obrazy
wskazanych
przepisów
postępowania;
ocena
zebranych
w
sprawie

dowodów,
a
więc
wyjaśnień
oskarżonego
i
zeznań
świadków
oraz
zebranych
dokumentów
dokonana
została
przez
Sąd
Rejonowy
z
należyłą
starannością
i
wnikliwością
nie
zawiera
błędów
natury
logicznej,
jest
zgodna
ze
wskazaniami
wiedzy
i
doświadczenia
życiowego;
prawidłowe
są
ustalenia
faktyczne
w
sprawie;
w
konsekwencji
wniosek
o
uniewinnienie
oskarżonego
od
popelnienia
zarzucanego
mu

	<p>czynu jest niezasadny. Z kolei wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest sprzeczny z treścią art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodzą też przesłanki wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., oraz art. 454 k.p.k.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>				
<p>1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="343 1809 566 1854"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="343 1854 566 1955"> <p>Zwiążle o powodach</p> </td> </tr> </table>		<p>Zwiążle o powodach</p>	
<p>Zwiążle o powodach</p>				

	uwzględnienia okoliczności					
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO						
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji						
1.	<table border="1"> <tr> <td>Przedmiot utrzymania w mocy</td> </tr> <tr> <td>Orzeczenie o winie i karze.</td> </tr> <tr> <td>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</td> </tr> <tr> <td>Apelacja polemiczna; brak jest podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku oraz dokonania błędnych</td> </tr> </table>	Przedmiot utrzymania w mocy	Orzeczenie o winie i karze.	Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	Apelacja polemiczna; brak jest podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku oraz dokonania błędnych	
Przedmiot utrzymania w mocy						
Orzeczenie o winie i karze.						
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy						
Apelacja polemiczna; brak jest podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku oraz dokonania błędnych						

ustaleń faktycznych; nie ma żadnych podstaw do przyjęcia iż sąd naruszył przepisy prawa procesowego a ustalenia faktyczne są błędne; w konsekwencji uznać należy, iż rozstrzygnięcie uznające taki jak ustalony w wyroku przebieg zdarzeń, zasługuje na pełną akceptację.

Nie ma też żadnych podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco niewspółmiernie surową a w konsekwencji do orzeczenia kary w niższym wymiarze.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

<p>1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="352 203 557 331">Przedmiot i zakres zmiany</td> </tr> <tr> <td data-bbox="352 331 557 360"> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="352 360 557 528">Zwiężle o powodach zmiany</td> </tr> <tr> <td data-bbox="352 528 557 622">.</td> </tr> </table>	Przedmiot i zakres zmiany		Zwiężle o powodach zmiany	.				
Przedmiot i zakres zmiany									
Zwiężle o powodach zmiany									
.									
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>									
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>									
<p>1.1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="352 1135 453 1303"> </td> <td data-bbox="453 1135 557 1303"># art. 439 k.p.k.</td> </tr> <tr> <td data-bbox="352 1303 453 1509">Zwiężle o powodach uchylecia</td> <td data-bbox="453 1303 557 1509"> </td> </tr> <tr> <td data-bbox="352 1509 453 1538"> </td> <td data-bbox="453 1509 557 1538"> </td> </tr> </table>		# art. 439 k.p.k.	Zwiężle o powodach uchylecia					
	# art. 439 k.p.k.								
Zwiężle o powodach uchylecia									
<p>2.1.</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="352 1565 453 1883">Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</td> <td data-bbox="453 1565 557 1883"># art. 439 k.p.k.</td> </tr> <tr> <td data-bbox="352 1883 453 1977">Zwiężle o</td> <td data-bbox="453 1883 557 1977"> </td> </tr> </table>	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 439 k.p.k.	Zwiężle o					
Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 439 k.p.k.								
Zwiężle o									

	powodach uchylecia		
3.1.	<p>Konieczność umorzenia § postępowania k.p.k.</p> <p>Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
4.1.	<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p> <p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżony spowodował postępowanie odwoławcze, to wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego jego obrońcy, to on ponosi jego koszty. Opłatę wymierzono w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.o opłatach w sprawach karnych.		
7. PODPIS			